

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Paweł Dobosz

Ławnicy: Grażyna Pudłowska, Jagoda Tracz-Dral

Protokolant: Maciej Otrócki

w obecności Bartłomieja Nowak asesora Prokuratury Rejonowej Warszawa – Żoliborz w Warszawie

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2018 r.

sprawy **D. C. (1)**

urodz. (...) w W., syna R. i E. zd. S.,

oskarżonego o to, że

w dniu 5 kwietnia 2017 r. w W. przy ul. (...) posługując się nożem skierowanym w stronę P. W. i grożąc mu natychmiastowym jego użyciem poprzez wbicie w kolano oraz używając przemocy polegającej na przytrzymywaniu pokrzywdzonego za bluzę, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki S. (...) P. o numerze Imei (...) wraz z etui o wartości 300 zł portfelem materiałowym z napisem (...) i logo klubu wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 100 zł, dowodem osobistym i kartą płatniczą banku (...), o łącznej wartości 400 zł na szkodę P. W., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64§1 k.k., po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości ostatniej kary wymierzonej mu za umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 24 lutego 2009 roku sygn. akt III K 847/08, wyrokiem Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 8 stycznia 2010 roku sygn. akt II K 1032/09 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2011 roku sygn. akt VIII K 233/10,

tj. o czyn z art. 280§2 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k.

orzeka

- oskarżonego D. C. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przy czym ustala, że czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64§1 k.k., po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości kar wymierzonych mu za umyślne przestępstwa przeciwko życiu lub zdrowiu wyrokiem Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 8 stycznia 2010 roku w sprawie II K 1032/09 i wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 24 lutego 2009 roku w sprawie III K 847/08 oraz za przestępstwa rozboju wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 24 lutego 2009 roku w sprawie III K 847/08 i za to na podstawie art. 280§2 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwraca M. S. dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych (...);
- na podstawie §17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza

od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. K. kwotę 900 zł (dziewięćset) + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

4. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 2725,56 zł (dwa tysiące, siedemset dwadzieścia pięć złotych, pięćdziesiąt sześć groszy), w tym opłatę od orzeczonej kary pozbawienia wolności.

XVIII K 34/18

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i ujawnionego w toku rozprawy głównej ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 5 kwietnia 2017 r. P. W. przebywał u kolegi mieszkającego przy ul. (...) w W.. Wieczorem udał się do lokalu z kebabem znajdującego się na ul. (...), w okolicy marketu S.. Ok. godz. 19:40, wracając do mieszkania kolegi, zauważył nieznanego mężczyznę. Mężczyzna rozmawiał przez telefon i przyglądał mu się. Miał ok. 30 lat, był łysy, ubrany w niebieskie jeansy i biały T-shirt z napisem C.. Jak się później okazało, był to D. C. (1). Mężczyzna zaczął podążać za P. W.. W okolicy (...) podszedł do niego i zapytał czy w okolicy są inne sklepy poza S.. Kiedy pokrzywdzony odpowiedział, że nie wie, D. C. (1) rozejrzał się dookoła, wyjął z kieszeni spodni rozkładany szczyrtek o długości ostrza około 8-10 cm, a następnie chwytając P. W. za bluzę skierował nóż w jego stronę i zażądał od niego wydania telefonu oraz portfela. Zagroził przy tym pokrzywdzonemu, że jeżeli nie spełni żądania wbije mu nóż w kolano. Był przy tym mocno pobudzony, pod wpływem środków odurzających. P. W. oddał mężczyźnie telefon komórkowy marki S.o numerze Imei (...) z etui o wartości 300 zł i materiałowy portfel z napisem (...), w którym znajdowało się 100 zł, dowód osobisty oraz karta płatnicza banku (...). Kiedy D. C. (1) zabrał przedmioty, puścił pokrzywdzonego i kazał mu biec w przeciwnym kierunku, a sam udał się w stronę ul. (...). Pokrzywdzony oddalił się truchtem, nie oglądając się za siebie.

Po tym zdarzeniu P. W. wrócił do mieszkania swojego znajomego i natychmiast zawiadomił policję, a następnie dokonał blokady karty do bankomatu oraz dowodu osobistego. Oskarżony natomiast jeszcze tego samego dnia sprzedał skradziony telefon w lombardzie przy ul. (...) w W. za kwotę 135 zł. Kartę do bankomatu i dokumenty wyrzucił, a środki uzyskane z przestępstwa wydał na narkotyki.

D. C. (1) skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 24 lutego 2009 r. sygn. akt III K 847/08 za czyny z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (k. 175 – odpis wyroku) oraz Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 8 stycznia 2010 r. sygn. akt II K 1032/09 za czyn z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (k. 145 – odpis wyroku).

Oskarżony karę wymierzoną wyrokiem w sprawie III K 847/08 odbywał w okresie od 6 maja 2008 r. do 27 maja 2008 r., 28 sierpnia 2009 r. do 14 lipca 2010 r. i od 4 kwietnia do 28 października 2013 r. (k. 262), a karę wymierzoną wyrokiem w sprawie II K 1032/09 w okresie od 28 października 2013 r. do 28 sierpnia 2014 r. (k. 263).

D. C. (1) ma 30 lat, wykształcenie średnie techniczne, jest kucharzem, podejmował prace dorywcze w restauracjach za wynagrodzeniem ok (...) zł brutto miesięcznie. Obecnie nie pracuje, przebywa w zakładzie karnym. Jest uzależniony od narkotyków, jako dziecko był leczony psychiatrycznie. Jest osobą wielokrotnie karaną. Był pozbawiony wolności w okresach od 13 kwietnia 2007 r. do 11 marca 2008 r. oraz od 6 maja 2008 r. do 1 października 2015 r. W wieku 7 lat trafił do Domu Dziecka i do 18 roku życia przebywał w różnych placówkach wychowawczych. Jego rodzice byli uzależnieni od alkoholu, ojca nie zna. Nie utrzymuje kontaktu z rodzicami. Narkotyki zaczął zażywać w wieku 11 lat.

Oskarżony nie leczy się obecnie psychiatrycznie, nie cierpi na choroby psychiczne ani na nie jest upośledzony umysłowo. Jest uzależniony od marihuany i amfetaminy, zażywa extasy, kokainę, ma cechy osobowości nieprawidłowej z wykształceniem cech dysocjalnych. Marihuanę i amfetaminę przyjmował ciągami, w stanach

znacznej intoksykacji miewał objawy psychotyczne egzogenne, wymagające hospitalizacji. Mimo odbytej w zakładzie karnym terapii po wyjściu na wolność nie utrzymał abstynencji. Zamierza ponownie podjąć terapię w Zakładzie Karnym w K.. Termin został wyznaczony na 2020 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: zeznań pokrzywdzonego P. W. (k. 5-6, 17, 269-270), zeznań M. S. (k. 35-36) oraz częściowo wyjaśnień oskarżonego D. C. (1) (k. 69-70, 114-115, 267-269), jak też na podstawie dokumentów protokołu oględzin (k. 7-8), tablicy poglądowej (k. 14, 20), protokołu zatrzymania (k. 22), protokołu przeszukania (k. 23-25, k. 27-29), kopii oraz oryginału umowy z rachunkiem (k. 30, 38-39, 44), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 41-43), informacji dotyczących pozbawienia wolności (k. 45-51, 90-98), opiniach sądowno-psychiatrycznych (k. 82-89, 121-123), karty karnej (k. 109-111), odpisów wyroków (k. 129-131, 138-143, 145, 160, 175, 215-216), informacji o okresach pozbawienia wolności (k. 134-137, 202-209), opinii z zakresu badań dokumentów (k. 152-157), wywiadu środowiskowego (k. 220-221), opinii o pozbawionym wolności (k. 242), odpisu nieprawomocnego wyroku ze sprawy VIII K 20/18 (k. 248-252) oraz informacji o pozbawieniu wolności z dnia 20 kwietnia 2018 roku (k. 253-266).

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

W toku postępowania przygotowawczego D. C. (1) przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, zaznaczając jednak, że nie używał noża. Wskazał, że nóż nie był mu potrzebny, ponieważ jest on wyższy i silniejszy od pokrzywdzonego. Potwierdził również swój podpis na umowie sprzedaży telefonu komórkowego w lombardzie. Następnie oskarżony podtrzymał swoje wyjaśnienia na etapie postępowania sądowego. Potwierdził, że zabrał pokrzywdzonemu pieniądze i portfel, ale nie posługiwał się przy tym nożem. Wyjaśnił, że nie pamięta do końca jak wyglądało zdarzenie, nie pamięta również co powiedział, ponieważ nie był trzeźwy. W dniu poprzedzającym zdarzenie zażywał narkotyki. Oskarżony potwierdził także sprzedaż telefonu w lombardzie i podpisanie pisemnej umowy sprzedaży.

Analizując wyjaśnienia złożone przez D. C. (1) Sąd przyznał im walor wiarygodności, za wyjątkiem twierdzenia, że oskarżony w trakcie zdarzenia nie posłużył się nożem. Przebieg wydarzeń opisany przez oskarżonego został potwierdzony przez wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, tj. zeznania pokrzywdzonego, świadka M. S., dowody z opinii biegłych i zebrane dokumenty. Nie budzi wątpliwości to, że oskarżony zabrał pokrzywdzonemu telefon komórkowy i portfel. W ocenie Sądu niewiarygodne są jednak twierdzenia, że oskarżony nie posiadał noża opisanego przez pokrzywdzonego. Twierdzenia te są sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego.

P. W. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego, w sposób spójny i zbieżny opisał przebieg zdarzenia. Rozpoznał D. C. (1) jako sprawcę przestępstwa na tablicy poglądowej. Od początku twierdził, że oskarżony zagroził mu nożem i opisał wygląd narzędzia. Pokrzywdzony nie ma żadnego powodu, aby w tym zakresie zeznawać nieprawdę i bezpodstawnie obciążać D. C. (1). W związku z tym Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego za wiarygodne w całości. Wszystkie opisane przez niego okoliczności niniejszej sprawy, znalazły potwierdzenie w pozostałym zebranych materiale dowodowym. Oskarżony natomiast, chcąc zostać skazanym na podstawie przepisu przewidującego łagodniejszy wymiar kary, miał powód do tego, aby nie przyznawać się do posiadania noża. Sąd uznał więc, że wyjaśnienia D. C. (1) – w tej części – są jedynie przyjętą przez niego linią obrony.

Oskarżony, jak argument, że nie posłużył się opisywanym przez pokrzywdzonego nożem wskazał, że jest dobrze zbudowany i silny, w związku z tym nie potrzebował używać noża, aby zmusić pokrzywdzonego do oddania telefonu i portfela. Idąc jednak tym tokiem rozumowania, można by dojść do wniosku, że oskarżony w ogóle nie popełnił przestępstwa, bo będąc zdrowym i silnym nie potrzebował dokonywać rozboju, aby zdobyć pieniądze – mógł przecież podjąć pracę zarobkową i z tego tytułu uzyskać dochody. Rozumowanie oskarżonego jest, zatem zawodne. Sprzeczne ze wskazaniami doświadczenia życiowego, gdyż sprawcy zbrodni rozboju posługują się niebezpiecznymi przedmiotami po to by ułatwić sobie popełnienie przestępstwa, wyrzucić, bez używania siły fizycznej, skuteczny wpływ na ofierze, by postąpiła zgodnie z ich żądaniem.

Należy również zwrócić uwagę na to, że w trakcie zdarzenia D. C. (1) – co zresztą sam przyznaje – był pod wpływem środków odurzających. Twierdzi, iż nie pamięta dokładnie zdarzenia i tego co powiedział do pokrzywdzonego. Mając to na uwadze, wyjaśnienia oskarżonego nawet nie stanowią alternatywy dla zeznań pokrzywdzonego, który na obu etapach postępowania przedstawił jednorodną wersję zdarzenia i nie miał żadnego powodu by fałszywie oskarżonego pomawiać.

Zeznania złożone przez świadka M. S. również zasługują na uznanie ich za wiarygodne w całości. Ww. świadek, jako osoba obca, nie miał powodów, aby bezpodstawnie oskarżać D. C. (1). Jego zeznania potwierdziły wyjaśnienia oskarżonego dotyczące tego co stało się ze skradzionym telefonem.

Wobec braku podstaw do kwestionowania ich treści, podstawę ustaleń faktycznych w sprawie stanowiły również dokumenty. Dokumenty te zostały zgromadzone w postępowaniu przygotowawczym, które Sąd ujawnił na rozprawie bez ich odczytywania, jak i zgromadzone w toku postępowania sądowego. Dokumenty te występowały jako oryginały, a także w formie pochodnej w postaci kopii, kserokopii, odpisów. Pozwoliły Sądowi na potwierdzenie stanu faktycznego sprawy, a informacje z nich wypływające w pełnym zakresie korelowały z zeznaniami świadków. Kluczową podstawą ustaleń faktycznych była umowa sprzedaży telefonu wraz z rachunkiem, na której widniał podpis oskarżonego.

Sąd oparł się również na opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego, która potwierdza, że umowa sprzedaży telefonu została podpisana przez D. C. (1). Opinia nie budziła żadnych wątpliwości, tym bardziej, że okoliczność ta nie była przez oskarżonego kwestionowana.

Odnosząc się do opinii sądowo-psychiatrycznej stwierdzić należy, że została ona sporządzona rzetelnie i profesjonalnie. W związku z tym stała się również podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Z wypowiedzi oskarżonego jasno wynika, że w czasie czynu był pod wpływem narkotyków, co biegli w swojej opinii wzięli pod uwagę i stwierdzili, że o ile w czasie czynu opiniowany był w stanie intoksykacji środkami odurzającymi, to powinien przewidzieć skutki takiego stanu na podstawie wiedzy ogólnej i doświadczeń własnych. Z opinii wynika, że stan psychiczny oskarżonego nie nosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Oceniając powyższe poprzez pryzmat doświadczenia życiowego, należy stwierdzić, że opinia biegłych jest w tym zakresie wiarygodna. D. C. (2) zażywa narkotyki od jedenastego roku życia, wielokrotnie popełniał przestępstwa również jak sam przyznał pod wpływem narkotyków. Zdawał sobie, zatem sprawę z następstw oddziaływania tych środków na jego zachowanie.

W ocenie sądu ujawniony na rozprawie materiał dowodowy, jego analiza wykazały jednoznacznie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zbrodni z art. 280§2 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. Okazał pokrzywdzonemu nóż, zagroził jego użyciem i w ten sposób spowodował, że P. W., obawiając się go, wydał mu telefon i portfel z pieniędzmi. Dokonał następnie zaboru tych rzeczy w celu przywłaszczenia czyli ich kradzieży.

Za przyjęciem działania oskarżonego w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 2 k.k. przemawia skazanie go uprzednio wyrokami: Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 24 lutego 2009 r. sygn. akt III K 847/08 za czyny z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (k. 175) oraz Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 8 stycznia 2010 r. sygn. akt II K 1032/09 za czyn z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (k. 145).

Oskarżony karę wymierzoną wyrokiem w sprawie III K 847/08 odbywał w okresie od 6 maja 2008 r. do 27 maja 2008 r., 28 sierpnia 2009 r. do 14 lipca 2010 r. i od 4 kwietnia do 28 października 2013 r. (k. 262), a karę wymierzoną wyrokiem w sprawie II K 1032/09 w okresie od 28 października 2013 r. do 28 sierpnia 2014 r. (k. 263). Przestępstwo za które został skazany w niniejszej sprawie popełnił zaś w dniu 5 kwietnia 2017 r., czyli w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary orzeczonej powyższymi wyrokami. Czyn z art. 157 § 1 k.k. oraz z art. 158 § 1 k.k., za jakie został skazany w warunkach art. 64§1 k.k. są umyślnymi przestępstwami przeciwko życiu lub zdrowiu, a czyn z art. 280 § 1

k.k., za jaki także został skazany w warunkach art. 64§1 k.k. przestępstwem rozboju. Przypisanie oskarżonemu czynu z art. 280§2 k.k. uzasadnia zatem ustalenie, że ponownie dopuścił się on rozboju - czynu określonego w art. 64§2 k.k.

Na podstawie art. 280§2 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami wyznaczonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Oskarżonemu groziła kara pozbawienia wolności od 3 do 12 lat pozbawienia wolności. Ustalając wymiar kary bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, Sąd wziął pod uwagę, że pokrzywdzony odzyskał skradziony telefon. Oskarżony już na etapie postępowania przygotowawczego częściowo przyznał się do dokonania rozboju i wyraził skruchę. Również w toku postępowania sądowego D. C. (1) wyraził żal i chęć zmiany swojego zachowania. Zobowiązał się do uczestniczenia w terapii i stwierdził, że zdał sobie sprawę z negatywnych skutków swojego postępowania. Sąd przy wymiarze kary uwzględnił to, że oskarżony od 7 roku życia przebywał w Domu Dziecka, nie miał prawidłowych wzorców zachowań, w okresie dorastania nie miał kontaktu z rodzicami i uzależnił się od narkotyków. Ciężkie doświadczenia z dzieciństwa nie mogą być jednak usprawiedliwieniem dla popełniania przestępstw. Oskarżony ma obecnie 30 lat, jest zdrowym, dorosłym mężczyzną, zdolnym do podjęcia pracy i zarabiania na swoje utrzymanie. Orzekając o wysokości kary Sąd musiał mieć na względzie również jej cele zapobiegawcze i wychowawcze. Łagodniejsza kara w ocenie Sądu nie odniosłaby pożądanego skutku. D. C. (1) był już wielokrotnie karany m.in. za rozbój w typie kwalifikowanym (z użyciem noża), popełnił przestępstwo w warunkach art. 64§2 k.k., a zatem zdawał sobie sprawę z konsekwencji swoich czynów. W zakładzie karnym odbył terapię, jednak nie potrafił utrzymać abstynencji od narkotyków. Odbyte przez niego dotychczas kary pozbawienia wolności, nie spełniły swojej roli, ponieważ oskarżony powrócił do przestępstwa. Z uwagi na to wymierzenie kary pozbawienia wolności niższej niż ta, o którą wniósł prokurator, byłaby nieadekwatna w kontekście całościowej oceny zachowania oskarżonego.

W pkt 2 wyroku na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił M. S. dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych (...).

W pkt 3 wyroku Sąd na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. K. kwotę 900 zł plus VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W pkt 4 na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w wysokości 2.725,56 zł, w tym opłatę od orzeczonej kary pozbawienia wolności.

SSO Paweł Dobosz